

Hồi 32

Nghị kế trừ ma

Điền Hồ thở dài:

- Dù muốn dù không, chúng ta cũng không thể để phí thời gian. Phiền Bãng muội cùng Cao chưởng môn luân phiên đưa Bội Cơ theo. nhị ca thì mở đường, đệ và Tạ chưởng môn sẽ ở sau tùy cơ tiếp ứng! Đi đi!

Theo cách sắp đặt của Điền Hồ, Nam Cung Phách hăm hở dẫn đường cho mọi người ly khai đáy vực:

- Lúc vào ta phải mất ba ngày. Vậy là đủ thời gian để lúc thoát ra, Bội Cơ cũng vừa vận hồi tỉnh.

Bách Lý Băng ôm khư khư Bội Cơ trên tay:

- Muội chỉ hy vọng đây là lần lần lỡ cuối cùng của Bội Cơ. Giả như nàng sau này ngựa quen đường cũ, vô tình tiết lộ cho kẻ khác biết cách đối phó quái mộc, ắt sẽ có người tìm đến và nghĩ kế giải thoát cho Khương Hoàng, họa sẽ theo họa nhân lên.

Cao Như Nguyệt đi bên cạnh Bách Lý Băng chợt tỏ thái độ không hài lòng:

- Theo ta, cách tốt nhất vẫn là loại trừ Khương Hoàng vĩnh viễn. Kéo sau này lại có thêm một Khương Du - Thượng Quan Du thứ hai.

Tạ Vân Lâu phì cười:

- Tạ mỗ hoàn toàn hiểu tâm trạng Cao chưởng môn. Tuy nhiên, nếu chúng ta không cho Bội Cơ hoặc bất kỳ ai khác biết về những gì có liên quan đến Khương Hoàng, và nhất là liên quan đến quái mộc, thử hỏi, một mình Khương Hoàng làm sao thoát cảnh bị sanh cầm vĩnh viễn?

Câu Phi hứy tán thành:

- Giết họ một người, dù là ác nhân, thì hành vi đó của chúng ta cung đâu khác gì hành vi của kẻ bị chúng ta xem là ác. Theo ta, nếu sau này có cơ hội, cũng nên để Khương Du và Kim Tuyết Ngân cùng chịu chung cảnh ngộ như Khương Hoàng. Bọn họ là phu thê phụ tử, có bị giam chung cũng không đến nỗi cô đơn.

Điền Hồ lên tiếng:

- Cứ như thế đi. Và tại hạ đề xuất, chỉ có chúng ta là hiểu những bí ẩn này thôi. Không cho Bội Cơ hoặc bất kỳ ai khác biết. Thế nào?

Lời của Điền Hồ vừa dứt thì từ sau một vài tảng đá xa xa bỗng có nhiều thanh âm vang lên. Trong đó rõ nhất là tiếng niệm Phật:

- A Di Đà Phật. Chư vị thí chủ đầu thế ung dung bảo dưỡng mọi bí ẩn cho riêng mình. Nên nhớ, công diệt trừ Bạch Cốt Môn là của toàn thể quần hào võ lâm, vạn sự sau đó đều phải do toàn thể võ lâm định đoạt.

Bách Lý Băng cau này lùì lại, nhìn mọi người và nhất là nhìn Điền Hồ:

- Như họ không phải ám chỉ chuyện của Khương Hoàng? Có ai trong chư vị hiểu lời của họ là muốn đề cập đến vấn đề gì không?

Nam Cung Phách bỗng phá lên cười:

- Hóa ra Võ Lâm Tam Đầu Lệnh vì quan tâm đến Bạch Liên Vạn Niên nên đã lên bảm theo Nam Cung mỡ? Gặp chư vị thế này, mỡ bất ngờ thật đấy. Ha... ha...

Ở xa xa đã có năm bảy bóng người xuất hiện. Và một người trong họ lên tiếng:

- Lời của Nam Cung chửng môn quả không sai. Vô lượng thọ Phật. Võ Lâm Tam Đầu Lệnh được lập ra để đối phó với họa Thủy Phương Cung. Tuy đã rõ bọn bản đạo đã bị Thượng Quan Du lợi dụng, nhưng họa Thủy Phương là có thật. Chẳng những thế, Thượng Quan Du lúc này cũng đã lộ rõ dã tâm, đang cùng Thủy Phương Cung định xưng bá giang hồ. Muốn đối phó một cách hữu hiệu, Võ Lâm Tam Đầu Lệnh thành thật khuyên chư vị giao ra Vạn Niên Bạch Liên, sau đó cùng quần hùng hợp sức diệt trừ đại họa.

Những nhân vật mới xuất hiện lần lượt được bọn người Điền Hồ nhận diện. Đầu tiên Nam Cung Phách cười vang:

- Nếu Nam Cung mỡ nhớ và đoán không lầm thì phương trượng Thiếu Lâm phái Vô Tướng đại sư chính là nhân vật Nhị Đầu Lệnh từng dùng tuyệt kỹ Nhất Vỹ Độ Giang, định thu hồi Bạch Liên Vạn Niên ở giữa Bạch Cốt Đàm? Ha... ha...

◆ Điền Hồ tiếp lời:

- Và Hướng Thanh Đạo trưởng, Chửng môn Võ Đang phái chính là Tam Đầu Lệnh, từng cổ súy Vô Tướng đại sư thi triển tuyệt kỹ như Nam Cung chửng môn vừa nhắc.

Vị Đạo nhân nọ tái mặt:

- Thiếu hiệp chính là Điền Hồ? Sao thiếu hiệp và Nam Cung chưởng môn biết rõ chuyện đã xảy ra ở Đàm Bạch Cốt?

Cầu Phi Thúy háng giọng:

- Muốn mọi người không biết thì bản thân đừng làm. Lời của Cầu Phi Thúy này, người duy nhất của Cầu gia còn sống sót, có lẽ Hoàng Nhất Lãm, Đại lão Hoa Sơn thừa hiểu?

Hoàng Nhất Lãm từ nãy giờ cứ ngỡ ngỡ nhìn Cầu Phi Thúy, giờ nghe thế liền lùi lại:

- Là Thượng Quan Du phu nhân đó ư? Vậy thì nguy rồi ở đây cũng có người của Thượng Quan Du ác ma! ?

Bách Lý Băng lạnh giọng:

- Sao không kể luôn tiểu nữ là Bách Lý Băng, đương kim Cung Chủ Thủy Phương Cung?

Tạ Vân Lô phá lên cười:

- Câu nói đùa quả là hay. Không khéo Hoa Sơn - Nga Mi nhị vị Chưởng Môn lại hiểu lầm, cho Tạ mỗ và Cao chưởng môn Trường Bạch phái bấy lâu nay thất tung là do cấu kết với Thượng Quan Du thì khốn. Kỳ thực thì, ha... ha...

Cao Như Nguyệt tiếp nối:

- Kỳ thực không một ai ở đây lại không một lần bị tặc nhân Thượng Quan Du làm cho khốn đốn. Kể cả Cầu Phi Thúy đại tỷ có thể bảo là nạn nhân xấu số nhất của vị trượng phu mặt người dạ thú Thượng Quan Du.

Chưởng môn Hoa Sơn phái là Kiếm Trung Nhất Điểm Hồng Tôn Thư Sách chợt nhếch môi cười nhạt:

- Bất luận là thế nào, nếu chư vị không giao ngay ra những hạt Bạch Liên Vạn Niên thì đừng trách. Võ lâm Ngũ Đại phái phải xem chư vị là công địch võ lâm.

Diệu Tuệ sư thái thì cúi đầu niệm Phật:

- Nam mô a di đà phật. Xin đừng hiểu lầm và cho nhóm người bản ni vì tham báu vật bỗng có lời lẽ gằn như trở mặt tuyệt tình. Kỳ thực cũng là và muốn đối phó Thượng Quan Du mà thôi. Và nếu ai trong chúng ta cũng có nội lực tăng cao, chỉ nhờ vào mỗi một hạt Bạch Liên Vạn Niên, thử hỏi, lo gì Võ lâm Ngũ Đại phái không giúp chư vị, là những người bị Thượng Quan Du hãm hại, có cơ hội bảo thù?

Bách Lý Băng cất cao giọng:

- Rất tiếc, do tiểu nữ trước kia đã lỡ dùng cùng một lúc những ba hạt Bạch Liên Vạn Niên nên có lẽ không cần Võ Lâm Tam Đầu Lệnh giúp sức. Một mình tiểu nữ thừa sức thanh lý môn hộ, không để Thủy Phương Cung gây họa như chư vị đang lo sợ.

Nam Cung Phách cũng cười lạnh:

- Còn về phần Thượng Quan Du, chư vị cứ yên tâm. Không Động, Côn Luân và ba phái nhỏ Tuyết Sơn - Trường Bạch - Thanh Thành cũng thừa năng lực đòi lại công đạo. Không để lão tặc dùng công phu sở học của Hải Âu Quái Khách trăm năm trước thao túng quần hùng. Nam Cung mỗi dám nói như thế vì... hừ, mỗi cũng đã lỡ dùng hết một hạt Bạch Liên Vạn Niên.

Vô Tướng đại sư có phần ngỡ ngàng.

- Thượng Quan Du sao lại am hiểu toàn bộ số học thượng thừa của Hải Âu Quái Khách?

Hoàng Nhất Lãm thì chấn động:

- Vậy còn tuyệt học Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên thì sao? Không lẽ Thượng Quan Du cũng am hiểu?

Cầu Phi Thúy chợt bĩu môi:

- Hoàng Như Lãm tiền hối sợ rồi sao? Vậy Thượng Quan Du không còn là hảo bằng hữu của lão Hoàng nữa ư? Thật tiếc cho lão, vì quả thật Thượng Quan Du chính là hậu nhân của Hải Âu Quái Khách, dĩ nhiên mọi tuyệt học Khương gia y đều am hiểu.

Tạ Vân Lâu nói kháy:

- Hoàng tiền bối có sợ cũng phải. Vì đâu còn dịp cho Hoàng tiền bối làm rạng rỡ tông môn, là người đầu tiên của phái Hoa Sơn lên ngôi Minh Chủ.

Tôn Thư Sách nóng mặt, quát:

- Mọi người chớ nghe họ bịa đặt. Thượng Quan Du nếu là hậu nhân của Hải Âu Quái Khách thì đâu thể trợ Trụ vi ngược, giúp Bạch Cốt Môn hoành hành bá đạo suốt thời gian qua?

Diễn Hồ bỗng chỉnh dung, từ phía sau đi lên, tiến đến gần người của các phái:

- Hóa ra Tôn chưởng môn và chư vị đây đều biết rõ hành vi không thể tha thứ của Thượng Quan Du, cũng là Khương Du, hậu nhân của Hải Âu Quái Khách? Thế thì càng tốt. Vì chỉ còn bốn ngày nữa là tại quý phái Hoa Sơn sẽ có một Thịnh Hội Võ Lâm do chính Thượng Quan Du chủ xướng. Sao chư vị không cùng nhóm người tại hạ đây mau

quay trở ra, thẳng tiến Hoa Sơn, kịp đến ngày hôm đó vạch rõ bộ mặt thật của lão Thượng Quan?

Nam Cung Phách lập tức ứng tiếng tán đồng:

- Nói không sai. Và nếu chư vị thật sự vì đại cục võ lâm, tốt lắm, hãy đồng tâm hiệp lực, cùng bọn mỡ tử chiến với lão Thượng Quan Du một phen.

Bách Lý Băng tiếp lời:

- Tiểu nữ cũng có một lời, Thủy Phương Cung sẽ vô hại nếu được tiểu nữ đứng ra chủ trì, thanh lý môn hộ, loại bỏ phản đồ nguyên là thù tử của lão Thượng Quan. Nếu chư vị thuận tình thì đây là cơ hội tốt nhất để cất một mẻ lưới, nhất võng dả tận, diệt trừ tận gốc những ai có tham vọng đồ bá Võ lâm.

Cầu Phỉ Thúy cũng tiến lên:

- Một Thượng Quan Du thâm trầm hiểm độc, cao ngạo thành tánh Và y có thái độ này, vì y đã đắc thủ toàn bộ sở học của Hải Âu Quái Khách độ nào, đó là chưa nói Sở học Bạch Cốt Môn y cũng am hiểu. Nếu chư vị bỏ lỡ cơ hội này, thiết nghĩ, sau này chính chư vị sẽ khốn đốn vì tuyệt kỹ Đại thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên của y. Mong chư vị cân nhắc.

Tạ Vân Lô và Cao Như Nguyệt cũng đồng loạt tiến lên:

- Trong Thất Đại phái đã có Côn Luân, Điểm Thương, vì thủ đoạn của ác ma nên đã cầm như bị ác ma thao túng. Ngũ đại phái còn lại e khó tránh số phận tương tự nếu chư vị bỏ lỡ dịp này.

Bị mỗi người dồn nói một câu, Vô Tướng đại sư nao núng:

- A di đà phật. Bần tăng... bần tăng liệu có thể tin lời chư vị không?

Hoàng Nhất Lãm động dung liên tục:

- Tuyệt học Dĩ Hoàn Quy Nguyên nếu trước kia từng giúp Hải Âu Quái Khách dương danh thiên hạ thì lúc này, à... à... liệu chúng ta đây, ai là người có năng lực đối phó?

Tôn Thư Sách cau mày, có ý trách lão Hoàng:

- Sao Đại sư bá chưa gì đã bàn lùi? Thế Đại sư bá ngỡ lời của họ là thật sao? Đó chỉ là kế ném đá do đường của họ, chủ ý làm chúng ta hoang mang, sau đó để họ thông dong bỏ đi, không bị chúng ta hỏi về Bạch Liên Vạn Niên và những mưu toan ám muội của họ nữa. Phần tiểu diệt không để bọn họ lừa đâu.

Hướng Thanh Đạo trưởng vụt háng giọng đưa mắt nhìn Nam Cung Phách:

- Vô lượng thọ phật. Bần đạo có cách này, có thể xem là dĩ hòa vi quý, sao Nam Cung chưởng môn không cùng bọn bần đạo tham gia vào Võ Lâm Tam Đầu Lệnh hiện do tam phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn chủ trì? Đông Tây võ nên kêu, họa Thượng Quan Du hoặc Thủy Phương Cung sẽ không làm chúng ta nao núng.

Nam Cung Phách bật cười:

- Được Đạo trưởng chưởng môn xem trọng, quả là diệu hạnh cho Nam Cung Phách này. Nhưng Đạo trưởng sao lại cố ý bỏ quên Phi Thiên Bảo, Trường Bạch, Tuyết Sơn, Thanh Thành và một người còn lại duy nhất của Cầu gia Cầu đại hiệp? Đó là chưa kể đến Cung Chủ đích thực Thủy Phương Cung. Họ không đóng góp phần vào Võ Lâm Tam Đầu Lệnh sao?

Bách Lý Băng vụt lạnh giọng:

- Xin nhị ca đừng kể muội vào đó, bởi họ làm gì có thành ý như nhị ca nghĩ?

Nam Cung Phách xua tay:

- Ta đã có chủ ý của ta, tam muội tử chớ quá nôn nóng.

Đoạn Nam Cung Phách quay nhìn từng người trong Ngũ Đại phái:

- Chư vị nghĩ thế nào?

Tôn Thư Sách đã bắt gặp ánh mắt nhìn đầy hữu ý của Hương Thanh Đạo trưởng nên hớn hờ xoa hai tay vào nhau:

- Nếu được tất cả cùng tham gia hợp lực Võ Lâm Tam Đầu Lệnh nào dám khước từ. Tôn mỗ và Chưởng môn Võ Đang hiện là Tam và Nhị đầu lệnh, một khi đã tán đồng thì thiết nghĩ chỉ cần sự ưng thuận thêm nữa của Vô Tướng đại sư là đủ.

Bồng có tiếng Diệu Tuệ sư thái sẽ sàng cất lên:

- Không cần sự đồng tình của bần ni sao, Tôn chưởng môn?

Tôn Thư Sách tươi cười:

- Tôn mỗ nào dám quên. Nhưng vì nghĩ thế nào Nga Mi phái cũng tán đồng nên Tôn mỗ nhất thời bỏ qua, không cần đề cập đến làm gì. Và có lẽ Võ Đương Đại sư cũng nghĩ thế? Có đúng không, Đại sư?

Vô Tướng đại sư chột thở dài:

- Đối với bần tăng, chi cần toàn thể quần hào đồng tâm hiệp lực là đủ. Thiết nghĩ Nam Cung chưởng môn khi tự ý đưa ra đề xuất này, có lẽ còn có thêm những đề xuất khác, liên quan đến thứ bậc trong Võ Lâm Tam Đầu Lệnh?

Nam Cung Phách trầm giọng:

- Không sai, mệnh lệnh chỉ nên xuất phát từ một người là đủ. Miễn người đó đủ tư cách và bản lĩnh để phục chúng. Tôn chưởng môn nghĩ sao?

Tôn Thư Sách có phần dè dặt:

- Nói về tư cách có lẽ sẽ không ai qua tề sư bá Thiết Kiếm Phi Chưởng. Tôn mỗ chỉ chấp thuận đề xuất của Nam Cung chưởng môn, nếu tề sư bá cuối cùng vẫn được mọi người tín nhiệm, công cử vào chức vụ Minh Chủ Võ lâm.

Không ai ngờ là Nam Cung Phách mau chóng tán đồng:

- Đó là lẽ đương nhiên, nếu thật sự Hoàng tiền bối không khước từ trách nhiệm đối phó với Thượng Quan Du, kẻ đã luyện qua Đại thân pháp Quy Nguyên Dĩ Hoàn.

Sắc diện Hoàng Nhất Lãm vụt tái mét:

- Lão phu kham không nổi đâu.

Tôn Thư Sách lại cau mày:

- Đại sư bá...

Hoàng Nhất Lãm quả quyết xua tay:

- Người đừng miễn cưỡng Đại sư bá người. Đã kham không nổi là kham không nổi. Thượng Quan Du không phải hạng người như người nghĩ đâu.

Tôn Thư Sách giẫm chân tức tối:

- Sao Đại sư bá quá đề cao người, tự hạ thấp bản thân? Bồn phái...

Hoàng Như Lãm lắc đầu quây quây:

- Người đã nghe ta nói khá nhiều về Thượng Quan Du, nhưng còn một điều mà bấy lâu nay vì ngại nên ta chưa nói đến. Kỳ thực ta không có công gì trong việc hạ thủ Đại ác ma Bạch Cốt U Linh. Toàn là do Thượng Quan Du sắp đặt và ta nhờ may mắn, thật là may mắn mới còn sống. Đừng nói gì ta, dù có thêm người nữa vẫn không phải đối thủ của y. Hãy nghe ta, Hoa Sơn phái chúng ta chưa đủ tư cách chủ trì đại cuộc đâu.

Nam Cung Phách lập tức nói luôn:

- Vậy là Hoàng tiền bối đã có lời khước từ Võ Lâm Nhất Đầu Lệnh cần phải suy cử nhân vật khác. Ai đây?

Tôn Thư Sách hậm hực:

- Vẫn chưa đến lượt Không Động phái đâu. Tôn mỗ đề cử Thiếu Lâm. Thế nào?

Nam Cung Phách mỉm cười:

- Nam Cung mà vẫn luôn là người biết tự lượng sức. Nói thật nha, mỗi tuy may mắn đã luyện đủ thập thành Hỗn Nguyên Phích Lịch Chưởng, nhưng đành phải thừa nhận vẫn không xứng là Minh Chủ Võ lâm. Được, mỗi tán thành Thiếu Lâm phái.

Vô Tướng đại sư thất sắc:

- A di đà Phật. Nam Cung chưởng môn thật sự đã luyện Hỗn Nguyên Phích Lịch Chưởng đến đại thành?

Nam Cung Phách nhún vai:

- Chỉ là chút thành tựu nho nhỏ, đâu có gì đáng nói. Nếu chư vị không sợ bấn mắt, mỗi sẽ thử phô diễn cho chư vị quá mục.

Tôn Thư Sách cười nhạt:

- Nếu lời đó là sự thật, hừ! Tôn mở sẽ là người đầu trên suy cử Nam Cung Phách người làm Võ Lâm Minh Chủ.

Chợt hiểu ý Nam Cung Phách, Điền Hồ vội ngăn lại:

- Nhị ca! Thiếu Lâm luôn là Thái Sơn Bắc Đẩu của Võ lâm từ bao đời nay. Đệ nghĩ, cứ để Thiếu Lâm phát lệnh hiệu triệu quân hùng là hay nhất.

Nam Cung Phách nhìn thẳng vào mắt Điền Hồ, sau đó phá lên cười:

- Thôi được, thì cứ theo ý tam đệ vậy. Tuy nhiên, để không ai chê bai ta là hạng khẩu thuyết vô bằng. Tam đệ sao không để ta phô diễn một lần xem sao? Hãy xem đây! Ha... ha...

Vẫn há miệng cười vang, Nam Cung Phách bất ngờ vỗ mạnh chưởng tay vào tảng đá ngay bên cạnh.

“Chát!”

Tảng đá to bằng hai người ôm liền vỡ vụn, từ đó để bốc lên những luồng khói trắng, cho thấy tảng đá sẽ không vỡ vụn nếu không có sức nhiệt cực nóng chợt tác động vào, làm tảng đá phải nứt toác ra.

Tôn Thư Sách biến sắc:

- Quả nhiên là Hỗn Nguyên Phích Lịch Chưởng danh bất hư truyền.

Hành động của Nam Cung Phách bỗng làm cục diện thay đổi, những nhân vật mới đến không thể không nhìn Nam Cung Phách bằng ánh mắt kiêng dè nể phục.

Cảm thấy đã đủ, Điền Hồ lên tiếng:

- Không còn thời gian nữa đâu, nhị ca. Chúng ta đi thôi.

Nam Cung Phách gật đầu và cất cao giọng:

- Nếu Vô Tướng đại sư không phản đối chúng ta lập tức lên đường. Nào!

Vẫn là do Nam Cung Phách mở đường, mọi người theo chân và Điền Hồ đoạn hậu.

Suốt đoạn đường ly khai đày vực, tuy không có bất kỳ điều gì xảy ra nhưng Vô Tướng đại sư và nhất là Tôn Thư sách không thể không nhận ra thái độ thật sự tôn trọng mà nhóm người Nam Cung Phách luôn dành cho Điền Hồ và Bách Lý Băng.

Mỗi việc, họ mỗi hỏi ý Điền Hồ và từng lời đáp của Điền Hồ đều được họ ghi nhớ lắng nghe, như thể đó là lời nói không có gì để bàn cãi.

Cảm thấy lạ, có lần Vô Tướng đại sư len lén hỏi Tạ Vân Lâu:

- Điền Hồ tiểu thí chủ phải chăng có bản lĩnh rất cao minh?

Do đoàn người giờ đã đông hơn nên vị trí đoạn hậu của Điền Hồ là có khoảng cách khá xa, so với vị trí của Vô Tướng đại sư lúc này.

Tuy vậy, Điền Hồ vẫn nghe câu Vô Tướng đại sư hỏi và vội vàng lên tiếng:

- Sao Phương trượng Chuông môn đặt trọng vấn đề bản lĩnh ở đây? Điều cần nhất là phải lo nghị kế đối phó với Thượng Quan Du, là điều mà cho đến tận lúc này tại hạ tự nhận vẫn chưa có cách đối phó.

Hướng Thanh Đạo trưởng lo ngại:

- Vậy chuyện Thượng Quan Du đã luyện thành thân pháp Dĩ Hoàn Quy Nguyên là có thật sao?

Điền Hồ thở ra một hơi dài:

- Hoàn toàn có thật. Và bằng chứng là tại hạ đã bị lão tặc dùng công phu đó bức xô xuống tận đáy vực này.

Tôn Thư Sách hắng giọng:

- Không cần nói cùng biết công phu đó lợi hại như thế nào rồi. Điền Hồ người chưa đến nỗi táng mạng, có thể nói người quả là người may mắn nhất trần đời. Đâu có gì đáng để phô trương.

Câu Phi Thúy lạnh nhạt lên tiếng:

- Tôn chưởng môn nói mà quên mất một điều.

Tôn Thư Sách cau có:

- Tôn mỗ quên điều gì?

Cầu Phi Thúy khinh khinh:

- Hãy hỏi lão Hoàng xem, đã có đối thủ nào từ lâu nay được Thượng Quan Du dùng công phu lợi hại đó để đối phó chưa? Cũng có thể nói rõ hơn, bản lãnh như lão Hoàng có lẽ chỉ được Thượng Quan Du dùng đến Tử Hà công phu hoặc Thất Phách U Linh Chưởng là đủ. Cầu Phi Thúy này nói không sai chứ, lão Hoàng?

Không nghe Đại sư bá Hoàng Nhất Lâm đáp, Tôn Thư Sách cười phá lên:

- Hóa ra chủ ý của Thượng Quan phu nhân là muốn để cao bản lãnh gã Điền Hồ kia? Đừng để Tôn mà phải chết vì cười đến vỡ bụng như vậy. Ha... ha...

Bách Lý Băng bỗng trao Đoàn Bội Cơ qua cho Cao Như Nguyệt:

- Muội mệt rồi, phiền Cao Như Nguyệt tử đổi tay cho muội một lúc.

Cảm nhận điều Bách Lý Băng sắp hành động, Điền Hồ vội kêu:

- Băng muội! Hay là ta cùng Băng muội đi trước một bước? Ta có chuyện muốn bàn với Băng muội. Đi nào!

Rảo bước nhanh hơn, Điền Hồ phải nắm tay lôi đi Bách Lý Băng mới miễn cưỡng theo chân.

Đi ngang Nam Cung Phách, Điền Hồ bảo:

- Nhờ nhị ca chăm sóc hộ Bội Cơ. Đệ sẽ cùng Băng muội lo chuyện giải cứu Đoàn Mộc đại tỷ. Bảo trọng!

Hiểu ý Điền Hồ, Nam Cung Phách gượng cười:

- Tam đệ cứ yên tâm. Điều gì tam đệ giao phó, nhị ca quyết không để tam đệ thất vọng. Hãy bảo trọng.

Chờ cả hai đi một hồi tạm xa, Tôn Thư Sách hừ lạnh:

- Đã là nhị ca, lời của Nam Cung chưởng môn vừa nói thật khó nghe. Vì quả là ngược đời khi kẻ có thân phận thấp hơn lại giao phó công việc cho huynh trưởng. Đã thế, vị huynh trưởng còn bảo, sẽ không làm gì đến kẻ làm đệ phải thất vọng. Quả là ngược đời.

Tạ Vân Lâu và Cao Như Nguyệt đều tự ý bất bình, định lên tiếng thì nghe Cầu Phi Thúy nhanh miệng hơn:

- Có điều đó xảy ra là do Tôn chưởng môn chưa hiểu đó thôi. Và kỳ thực, so về tư cách và bản lãnh, thì Điền thiếu hiệp...

Nam Cung Phách chợt lên tiếng, cố tình nói át đi:

- Tam đệ của Nam Cung Phách này là người như thế nào, xin cứ để một mình Nam Cung mỡ tự biết. Còn lúc này nếu chư vị không chịu nhanh chân lên cho thì e rằng chúng ta sẽ không kịp đến Hoa Sơn đúng hạn kỳ đâu. Mỗ nói thế có đúng không, Vô Tướng đại sư?

Hiểu ý Nam Cung Phách là không muốn mọi người cứ mãi đôi co với nhau, Vô Tướng đại sư vội tán thành:

- A di đà Phật. Nam Cung chưởng môn nói không sai. Chúng ta cần phải tận lực kiên trì thì hơn. Đi nào.

Họ liền tăng cước lực, ly khai dần đáy vực.

Đến lúc sắp vượt qua những chặng đường cam go, Nam Cung Phách chợt đưa tay ra hiệu cho mọi người dừng lại và quát:

- Ai? Hãy hiện thân mau.

Từ một khối đá ven đường liền có một thân ảnh nhỏ thó xuất hiện:

- Luôn đi đầu mở đường, xem ra đại giá đúng là Nam Cung Phách, nhị ca của Cung Chủ tề cung rồi. Tiểu nhân Nam Lý được Điền thiếu hiệp sai phái, có lời cần truyền đạt đến Đại giá.

Tôn Thư Sách lướt đến:

- Tiểu nhi tử ngươi là người Thủy Phương Cung? Mau nói đi là Điền Hồ nay Thượng Quan Du giả vờ sai ngươi ngăn đường bọn ta?

Nam Lý như không quan tâm đến Tôn Thư Sách, cứ đứng yên chờ Nam Cung Phách tỏ thái độ.

Thấy vậy, Nam Cung Phách gật đầu:

- Mỗ đúng là người tiểu huynh đệ vừa nêu danh Điền Hồ dặn thế nào?

Nam Lý mau mắn đáp:

- Là thế này...

Tôn Thư Sách cười lạnh, vung tay chộp vào đầu vai Nam Lý:

- Tiểu nhi tử người dám xen thường ta, là Chưởng môn phái Hoa Sơn thế sao? Có phải là do Điền Hồ bảo ngươi phải có thái độ vô lễ như thế đối với ta?

Bị một người là cao thủ như Tôn Thư Sách chộp vào vai, Nam Lý tuy đau đớn không tả nhưng vẫn cố đáp:

- Xin đừng trách tiểu nhân. Vì Điền thiếu hiệp chỉ dặn tiểu nhân truyền đạt lời đến Nam Cung Phách nhãn mặt, có ý bất bình:

Nam Cung Phách nhãn mặt, có ý bất bình:

- Y chỉ là một đứa bé, mong Tôn chưởng môn nhẹ tay cho.

Tôn Thư Sách vừa buông, vừa hát Nam Lý loạn choạng về phía hậu, miệng cười khinh bạc:

- Thủy Phương Cung ngỡ như thế nào, hóa ra đều là hạng bất tài vô dụng, đến một đứa bé cũng bắt làm nô tài sai phái. Như thế Thủy Phương Cung đã không còn người vậy. Hừ!

Nam Lý sinh giận:

- Sao tôn giá nữ vũ nhục tiểu nhân? Chẳng qua tiểu nhân chẳng là hạng nô tài thấp hèn, chỉ gần đây mới được Bách Lý Hoàng công tử điểm hóa cho một ít võ nghệ công phu nên đâu dám so với tôn giá nguyên là Chưởng môn nhân một đại phái.

Tôn Thư Sách lại lướt đến:

- Người còn lên tiếng nữa thì đừng trách ta...

Chợt có thanh âm từ phía sau vang lên:

- Người muốn nói gì thì cứ tiếp tục nói, Nam Lý. Thử xem lão họ Tôn kia dám làm gì người. Hừ!

Nam Lý cả mừng, nhìn người vừa phát thoại đang tiến đến gần, từ phía sau Tôn Thư Sách.

- Đoàn cô nương?! Hay lắm. Điền Hồ quá hiểu Đoàn Bội Cơ là người như thế nào.

Nam Cung Phách chợt mau miệng hỏi Nam Lý:

- Sao vẫn chưa nghe tiểu huynh đệ nói gì với ta vậy. Điền Hồ dặn thế nào?

Nam Lý vui vẻ đáp:

- Có một vài Tử Y Nhân đã bị Điền thiếu hiệp chế ngự. Điền thiếu hiệp muốn họ được Nam Cung chưởng môn chăm sóc.

Nam Cung Phách giật mình:

- Vậy là hành tung của bọn ta đã bị chúng phát hiện?

Nam Lý chưa kịp đáp thì nghe Đoàn Bội Cơ hung hăng lên tiếng:

- Chúng phát hiện thì đã sao? Chính Bội Cơ này đang muốn gặp chúng đây. Đưa ta đi, Nam Lý.

Tôn Thư Sách vụt bật cười:

- Sao bảo cô nương định cho lã họ Tôn này một bài học? Thôi rồi sao? Ha... ha...

Đoàn Bội Cơ quay phắt lại.

Thất kinh, Nam Cung Phách kêu:

- Đừng mà, Đoàn cô nương. Vọng động chân khí lúc này là không tốt.

Đoàn Bội Cơ quắc mắt nhìn Nam Cung Phách:

- Bội Cơ đã được Cao chưởng môn thuật cho nghe tất cả rồi. Chỉ có Nam Cung huynh và gã Điền Hồ ngu ngốc mới để họ lấn lướt mãi. Mong Nam Cung huynh đừng quên, Bội Cơ dù sao cũng là Chưởng môn phái Thanh Thành, Nam Cung huynh chưa có tư cách ra lệnh cho Bội Cơ đâu.

Tôn Thư Sách cười thành tràng dài:

- Phái Thanh Thành thì sao chứ? Cũng là một phái như như Tuyết Sơn - Trường Bạch thôi. Hay gì mà phô trương hãnh diện. Ha... ha...

Nam Cung Phách lập tức quay qua, cầu viện Vô Tướng đại sư:

- Mong Phương trượng nói giúp cho. Cứ thế này làm sao chúng ta đến kịp hạn kỳ.

Vô Tướng đại sư chưa kịp nói thì nghe Đoàn Bội Cơ cất cao giọng:

- Đến Điền Hồ dù đã luyện đến bậc Lữ Hỏa Thuần Thanh còn chưa đủ tư cách xen vào việc của Bội Cơ, phái Thiếu Lâm hoặc bất kỳ phái nào khác càng không đủ tư cách, nhất là phái Hoa Sơn vô dụng.

Mọi người chấn động. Và Tôn Thư Sách đương nhiên giận đến run người:

- Hay lắm. Vậy ta xin dùng tuyệt học vô dụng Hoa Sơn phái, lĩnh giáo cao chiêu kinh người của phái Thanh Thành. Mời!

Đoàn Bội Cơ khinh khỉnh bước đến:

- Tự biết là vô dụng, sao không xuất thủ trước? Kéo lại bảo là không có cơ hội hoàn thủ. Nào! Ta sẽ vọng động chân khí cho người xem, trừ phi người không muốn ta cho lã họ Tôn người một bài học Thế nào?

Nam Cung Phách một lần nữa ngăn lại:

- Đoàn cô nương...

Chỉ mới nói như thế, Nam Cung Phách đành chép miệng lắc đầu lùi lại vì Tôn Thư Sách đã động chiêu, quật vào Đoàn Bội Cơ:

- Nha đầu người đã muốn thế, ta cho người toại nguyện. Đỡ!

“Ào...”

Đoàn Bội Cơ cười hăng hắc:

- Nói rất hay, nha đầu này thật sự toại nguyện, thật đấy. Ha... ha...

Và nàng ung dung hất tay, tung một kinh thần tốc vào chưởng của họ Tôn.

“Bùng...”

Tôn Thư Sách bị lùi, một kết quả làm họ Tôn tái mặt.

Và Đoàn Bội Cơ đã lướt đến tận mặt họ Tôn:

- Một chiêu chưa thể xem là bằng chứng hữu hiệu. Hay tiếp thêm chưởng thứ hai.

Đỡ!

Tôn Thư Sách thất sắc.

“Vù...”

- Thất Phách U Linh? Nha đầu người là thủ hạ của Thượng Quan Du?

Và Tôn Thư Sách bàng hoàng tránh chiêu tạo cơ hội cho Đoàn Bội Cơ vừa cười vừa tiếp tục xông đến:

- Kiến văn của lão khá đấy. Còn chiêu này thì sao? Hả!

“Vù...”

Tôn Thư Sách lại tránh lần thứ hai.

- Di Hoa Tiếp Mộc?

“Vút...”

Đoàn Bội Cơ vụt thét lên:

- Chưa hết đâu. Đỡ!

“Bùng...”

- Hự!

Tôn Thư Sách loạng choạng thối lùi vị bị một kích quá nhanh của Đoàn Bội Cơ.

Lần này thì Đoàn Bội Cơ dừng lại, khinh khỉnh nhìn họ Tôn:

- May cho lão là Đoàn Bội Cơ này chưa hoàn toàn khôi phục. Gặp phải lúc khác... Hừ! Nhớ đấy đừng bao giờ tỏ ra khinh mạn, nhất là đối với Điền Hồ. Cho lão hay, đến Lục Lão Bát Quái Môn ngay lúc này còn bị Điền Hồ đả bại, đừng nói chi lão chỉ là một bại tướng của Đoàn Bội Cơ ta.

Và nàng quay nhìn Nam Lý:

- Nói bọn Tử Y Nhân bị khống chế ở đâu? Hay đưa ta đi, nào.

Cục diện một lần nữa thay đổi và người dẫn đường bây giờ là Đoàn Bội Cơ. Mọi người đi theo và Không gật ngời ngờ về xuất xứ võ học cao minh ngoài sức tưởng của nàng.

Vừa qua khỏi đoạn đường cam go toàn đồi núi, Nam Lý cho dừng lại chỉ vào đoạn đường bằng phẳng trước mặt:

- Điền thiếu hiệp bảo mọi người cứ đi thông theo đường này là đến. Tiểu nhân không tiện theo chân. Cáo biệt!

Chỉ cần nghe có thể là Đoàn Bội Cơ thi triển khinh công lao đi ngay, không cần biết mọi người có theo chân hay không.

- o O o -